

**RUTH-MARIA
THOMAS**

**NEJKRÁSNĚJŠÍ
VERZE**

PŘELOŽIL MATOUŠ HÁJEK

**Kniha
Zlín**

Nejkrásnější verze

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Ruth-Maria Thomas
Nejkrásnější verze – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Kniha
Tonik
Pepřenka
Propast
Akvarely
Krk
Zlín

NEJKRÁSNĚJŠÍ VERZE

RUTH-MARIA THOMAS

**NEJKRÁSNĚJŠÍ
VERZE**

PŘELOŽIL MATOUŠ HÁJEK

**Kniha
Zlín**

*Tento román pojednává mimo jiné o verbálním,
fyzickém a sexualizovaném násilí.*

*Získám auru hvězdy a pak už nikdy nešlápnu vedle –
už nikdy se nebudu muset hlídat, vážit každé slovo,
přemítat, co si můžu dovolit.*

IRMGARD KEUNOVÁ,

Das kunstseidene Mädchen [Dívka z umělého hedvábí]

*I know what only the girls know
Lies can buy eternity.*

LANA DEL REY,

Music to Watch Boys To

Šílený vedro.

Cože?

Nejteplejší dny v roce, vysvětluje Yannick a hřbetem ruky si otírá pot z čela.

Je horko. Takové horko, až mi drobné kapičky potu stékají podél páteře, prodírají se skulinou mezi sukni a zády a vsakují se do lemu kalhotek. Mám na sobě ty lesklé černé, s tvrdou krajkou. Dřou mě na kůži, ale vypadají skvěle. Slunce pomalu mizí za obzorem, všechno se barví dorůžova – jako pivo s malinovkou v našich skle-
nicích, jako maso selete na rožni. Günther a Günther hrají na dvorku u stodoly jednu písničku za druhou. Günther a Günther jsou dva postarší chlápci s proříd-
lými vlasy, navzdory horku navlečení do fraku. Hrají převzaté songy jiných kapel. Jejich hlasy znějí chraplavě a slabě zároveň a všechny ty písničky tak působí tro-
chu smutně, jako na rozloučenou, takže se skvěle hodí k poslednímu večeru naší dovolené.

Pojď, říká po chvíli Yannick a bere mě za ruku. Pojď, půjdeme k vodě.

U jezera je chladněji. Leháme si do písku, fouká lehký vánek, pot nám konečně na kůži osychá. Za zády máme temný les, nad sebou měsíc, všechno zalité stříbrem, všechno až strašidelně krásné.

Kdybys byla okamžik, Jello, byla bys tenhle, šeptá Yannick a já se musím smát. Co šlíš? říkám. Ale nedokážu se přestat usmívat, hrozně se mi to líbí.

Kdybych byla okamžik, byla bych tenhle. Chci si to zapamatovat navždycky. Až budu stará a moje kůže bude jako papír, až ze mě vyprchá všechen elán a okolní svět se promění v rozmazanou skvrnu, až mě rozbolí všechny klouby, chci si pamatovat, jak jsem jako holka ležela pod touhle hvězdnou oblohou, jak mě něžně hladil vítr a písek se drolil mezi mými stehny. Stehny, která ještě držela tvar. Stehny, po jejichž vnitřní straně přejížděla jeho ruka, až mi i v tom vedru naskočila husí kůže. Chci si pamatovat, že listy topolů šuměly, jako když mrholí. A taky na jeho rty na mém uchu.

A když tam tak ležím, uprostřed toho malebného výjevu, vzpomenu si na svoji kamarádku Shelly, která mě naučila takový trik: když je nějaká chvíle strašně krásná a zároveň strašně nenápadná, tak nenápadná, že by se v paměti nejspíš ztratila, ale prostě tak krásná, že by se ztratit neměla –

třeba jak se jednou, když jsme se zrovna dívaly z okna, ve vnitrobloku zastavily dvě ženy, jedna z nich se sehnula, aby té druhé zavázala

tkaničku, a ta druhá ji přitom hladila po šedo-
vlasé hlavě,
nebo ještě nenápadnější vzpomínka: rozzářené
kmeny borovic zalité pozdním zářijovým
sluncem –

musíš se na ten výjev na deset vteřin zadívat, řekla mi,
a pak na deset vteřin zavřít oči. Přísahám, že už pak na
tu chvíli nikdy nezapomeneš.

A tak se zadívám na stříbřité jezero, v duchu počítám
do deseti, zavřu oči a zase počítám a snažím se vybavit
si každou drobnost: měsíc, topoly, vítr.

A zatímco se kochám ve svém nitru, ucítím pod
tričkem Yannickovu ruku, slyším, jak šeptá: Můžu?
Přikývnu a pak už cítím jeho kůži na té své, další pří-
val horka, ale tentokrát takového, které se postupně
rozlévá a pulzuje na těch správných místech, a nejspíš
už tehdy tuším, že později, v mých vzpomínkách, bude
tahle chvíle ještě hezčí a stříbřitější, než jak ji prožívám
teď, nebudou nás škrábat zrníčka písku, nebudu mít
sedřenou kůži pod kalhotkami. Bude to nejkrásnější
verze tohoto okamžiku, dokonale krásná, jako starý
hollywoodský film s trochou malinovsky.

DEN PRVNÍ

Čekárna: dlouhá chodba, kterou lemují nepravidelně očíslované místnosti. Podlaha: šedivé lino, zdi: obložené dřevem. Metrová zářivka na stropě bzučí. Zalévá čekárnu ostrým světlem, a i když je venku bílý den, mám pocit, jako by byla hluboká noc.

Na konci chodby je malé, špinavé okno, ale je přes něj vidět zadní část starých kasáren. Naproti mně se otevrou dveře. Vyjdou z nich dva policisté a se smíchem projdou kolem mě. Uleví se mi, že zatím nemusím projít žádnými z těch dveří. Že zatím nemusím mluvit. Třesou se mi ruce. Zabořím je hluboko do kapes džínů. Po policistech zůstal pach kávy a cigaret. Krátká, intenzivní touha znovu se nadechnout kouře, alespoň malý náznak předstírané úlevy. Zavírám oči. Vrznu panty. Trhnu sebou.

Na chodbu vyjde muž s prošedivělými vlasy a unavenýma očima. Jeho zvolání zní jako povzdech.

Jella Nowaková?

Nereaguju. Podívá se na mě zpříma a zeptá se znovu, tentokrát hlasitěji: Jella Nowaková, chcete oznámit domácí násilí?

Polije mě horko. Stáhne se mi žaludek. A kousek nad ním cítím pálení v krku. Z těla mi zbývají už jen žaludek a krk. Dva tepající body. Dva body, které pálí, bodají, které mě tlačí, tlačily a dotlačily mě až sem, na tuhle policejní stanici. Dlužím to svému tělu, těm dvěma bodům. Musím je poslechnout, nechat se vést. Musím zasáhnout. Tam, kam předtím zasáhl on. Kam mě udeřil. Kam zatlačil. Do mého břicha. Do krku. Do mého těla. Do celého mého já. Když mě udeřil pěstí do břicha. Do břicha, ve kterém mám vaječníky. Do břicha, které tak často něžně hladil, když jsem měla menstruační bolesti. Do břicha, které občas ze srandy políbil a řekl: Jednou v tobě budou všechny moje dcery a synové. Najednou rána pěstí, ze vzteku, a další. Jen tak. Ty zasraná krávo! A ruce na krku. Na mém dechu. Dechu, který mi přivádí vzduch do plic. Dechu, díky kterému žiju. Přesně tam přitiskl ruce a prostě přitlačil.

Nadechnu se, moc rychle, tak rychle, až mi začnou brnět prsty, až se vzedme a zase propadne podlaha. Teď už jsem jenom břicho a krk.

Domácí násilí. Jella Nowaková?

Podívám se policistovi do tváře, chci vstát, ale nohy se do sebe zamotají, zakopnu o vlastní tašku a doklopýtám až k němu. Otočí se ke mně zády. Na jeho světle modré košili zahlédnu propocené skvrny. Jdu za ním, dokud si nesedne na židli za psacím stolem, rukama přejeде po jeho dřevotřískovém povrchu, zamumlá něco o tom, že zapomněl kafe, zvedne se a odejde.

Zůstávám v jeho kanceláři sama. I tady je světlo ze zářivek příliš ostré.

Stůl je plný miniaturní figurky komíníčka přilepená na jednocentru. Marcipánové prasátko zabalené v průhledné fólii. Rámečky s fotkami, ze kterých vidím jen zadní stranu. Určitě je na nich jeho malá rodina, co taky jiného by měl policajt zarámované na psacím stole. Možná fotky psa.

Tahle místnost mi připomíná všechna ostatní místa, která mi uvízla v paměti svou bezútěšností. Tělocvičnu v pátek odpoledne, pach zpocených, navoněných pubertáků a útrpných sto dvacet minut přeskoků přes kozu nebo skákání přes švihadlo, než přijde víkend. Školní učebnu o první hodině během zimy, je 7:30, tma, chladno, hlava ještě spí.

Policista se vrátí, sedne si znovu na otočnou židli, napije se kávy, hlasitě vydechne, postaví hrnek na stůl a podívá se mi do obličeje. Vypadá unaveně, jako by příliš krátce a špatně spal, příliš dlouho a tvrdě pracoval.

Nevím, co říct, tak neříkám nic.

No tak se posadte, řekne a ukáže na židli před stolem. Rychle přikývnu, sednu si, koleny vrazím do desky stolu. Okamžitě se mi začnou hrnout slzy do očí.

Náraz kolene rozkýval hrnek s kávou. Hnědá tekutina se přelila přes okraj a valí se po stole mezi hromadami spisů.

Moc mě to mrzí, promiňte.

Cítím, jak mi hoří tváře. Už teď je to katastrofa, nejradši bych se vypařila, neměla jsem sem chodit.

Policista neodpovídá, pokouší se dostat spisy z dosahu kávy, papírovými kapesníčky otírá stůl.

Promiňte, zkouším to ještě jednou.

Odhodí kapesníčky do koše.

Nakonec to dobře dopadlo, odtuší, zvedne oči od stolu a zadívá se na mě.

Tak začneme.

Já ale vůbec začínat nechci, bleskne mi hlavou, přesto přikývnu.

Co se stalo?

Zakoktám se.

Můj přítel. On mě. Můj přítel ztratil nervy a...

Policista znovu vydechne. Nejspíš mu právě došlo, že to se mnou potrvá déle, než doufal. Znovu se mi nahrnou slzy do očí, dívám se na ruce složené v klíně, křečovitě stisknuté klouby bělají.

Tak dobrá. Vezmeme to hezky popořádku, řekne policista skoro něžně, s rukama připravenýma nad klávesnicí.

Jak se jmenuje váš přítel?

Můj přítel. Můj přítel? Po tom, co se stalo, už nemůže být můj přítel, napadne mě, to přece nejde. Teď je to ex-přítel. Musíme jít od sebe, prostě musíme, po tomhle už spolu nemůžeme být. Nebo jo? Ne, ne pokud má člověk aspoň trochu sebeúcty.

Zamrkám. Jella Nowaková.

Vaše jméno nepotřebujeme, to už máme. Usměje se na mě. Jméno vašeho partnera.

Yannick Brenner.

Ukazováčky se pokouší vyťukat správná písmena. Každou klávesu tiskne tak silně, jako by mu něco provedla. Trvá to věčnost. Aniž by vzhlédl, pokračuje.

Co se stalo, když ztratil nervy. Mohla byste... Na chvíli se zastaví a krátce ke mně vzhledne. Levé víčko má trochu spadlé. Mohla byste se pokusit popsat, k čemu přesně došlo? Hezky popořádku.

Nechci. Ale samozřejmě že chci. Vždyť už tu sedím. Tady. Kvůli tomu jsem přišla.

Jako myš chycená v pasti. Dneska už podruhé.

Yannick přišel do kuchyně, když jsem dělala salát.

Znovu mě přeruší, očima pořád hypnotizuje klávesnici. Bydlíte spolu? Kde přesně?

Nadiktuju mu adresu. Zase to hlasité ťukání.

Co se stalo, když za vámi přišel do kuchyně?

Teď se mi podívá do očí. Ukazováčkem bubnuje do stolu. Upřeně sleduju jeho prst. Zachytí můj pohled a přestává bubnovat. Snažím se ty vzpomínky potlačit. Snažím se všechno převyprávět, jako bych to viděla v televizi, ve večerních zprávách. No tak, Jello, dělej, předstírej, že se to nestalo tobě. Mluvím rychle, vlastní hlas mi připadá cizí, přichází odkudsi z daleka.

Vyprávím,

jak jsme se pohádali,

jak mluvení přešlo v křik,

jak se na mě Yannick najednou vrhnul, řval na mě, praštil mě do břicha.

Jak jsem začala couvat, až jsem se dostala k oknu. Napravo ode mě jídelní stůl, nalevo zeď, já v koutě a on přímo přede mnou, zatarasil mi cestu. Jak mi došlo, že není úniku, že jsem v pasti.

Jak mi Yannick položil ruce na krk, jak zatlačil a mně začal docházet vzduch. Jak mě zaplavil strach a pomyslela jsem si, do prdele, tohle je konec, do prdele, je mimo sebe, tohle přece není on, vůbec se neovládá, ta nenávisť ve tváři, ten stisk v rukou. Tahle hádka nebyla jako jiné hádky, byla to hádka, kterou to všechno skončí, my dva, je mimo sebe a teď mě kvůli tomu – tímhle to skončí, do prdele, já tady –

V tu chvíli se zarazím, chytám se za krk. Přichází nával paniky, nejde zastavit, začíná v konečcích prstů jako jemné brnění, rychle se rozlévá do paží, stahuje mi hrdlo, žene se do levé části hrudníku a tam se zarazí jako vyplašený kolibřík.

Zase slyším Yannickův hlas, jak na mě prská, vidím jeho přimhouřené oči, cítím kapičky slin.

Drž už hubu, ty krávo, přísahám, že jestli ještě cekneš –

Mohlo být po mně, bleskne mi hlavou a kolibřík v levé části hrudníku zatřepetá křídly tak zprudka, až se mi zrychlí dech, zase to mravenčení v konečcích prstů, křečovitě svírám ruce.

A dál?

Zmateně zírám policistovi do očí. Mají nažloutlý nádech, sotva rozeznám, kde duhovka přechází v bělmo.

Dál? zopakuju.

Před chvílí jste uvedla, že vám váš partner přitiskl ruce na krk a škrtil vás. Odříkává mou výpověď z protokolu se zdviženým obočím.

Co se stalo potom?

Nepřestávám na něj zírat. Přitiskl mi ruce na krk a škrtil mě. Proč se mě ptá, co bylo dál? Kolibřík v hrudníku, moje zlomené já. To se stalo dál a pořád se to děje.

Policista se pokusí nasadit přátelský výraz, povzbudivě na mě kývne, znovu mě poprosí, abych mu *vyličila*, co přesně se stalo.

Všechno se ve mně vzpírá. Už nechci pokračovat, nechci dál vyprávět. Tohle mluvení, jak to, že dřív to šlo samo od sebe?

Nechcete trochu vody, paní Nowaková?

Ne. Už to chci mít za sebou. Rychle se snažím vysvětlit, jak jsem pravou ruku natáhla k jídelnímu stolu, jak jsem popadla pepřenku, tu velkou, těžkou, keramickou, dárek od jeho rodičů.

O tom, jak mi na zlomek vteřiny prolétla hlavou myšlenka, že je to škoda pepře, byl totiž citronový, výjimečné koření pro náš výjimečný život, neříkám nic.

Místo toho vyprávím téměř bez dechu, jak jsem Yanicka přetáhla pepřenkou přes hlavu, jak mě pustil, jak jsem seběhla schody a nějak se mi podařilo vyrazit ze dveří.

Jak jsem slyšela ozvěnu jeho kroků na schodišti, jeho křik: Já tě zabiju, zabiju tě, zabiju tě.

Jak jsem se venku na chodníku chytila první kolemjdoucí, kterou jsem zahlédla.

O tom, že jsem nevníkala hluk ulice a projíždějících aut, neříkám nic.

Vyprávím rychle, slova se valí jedno přes druhé, už to chtějí mít za sebou, jednou to musí skončit, příběh musí mít pointu, konec srandy, finito, šmytec.

Jak se Yannick zarazil, když mě uviděl v náruči té cizí ženy, která si jen šla zaběhat.

O tom, že jsem cítila její sportovní deodorant a přes propocené polyesterové tričko nahmatala její kosti, neříkám nic.

Jak jsem si ani nevšimla, že křičím o pomoc, dokud jsem se k ní křečovitě nepřitiskla.

Jak volala na Yannicka, ať kouká táhnout, jinak že zavolá policii.

Jak Yannick vytřeštil oči, tentokrát strach přepadl jeho, jak se rozběhl na druhou stranu, pryč od našeho bytu, směrem k parku, o tom vyprávím.

Napadlo mě, že možná poběží, dokud bude moct, a pak ho to možná bude mrzet.

Jak se mě ta běžkyně pokoušela utišit, jak jsem koktala, když jsem se jí překotně snažila vyložit, co se stalo, ale věty se mi lámaly na rtech. Jak chytila moji ruku, držela mě za ni a pomohla mi do schodů. Z chůze byl najednou úkol.

Její slova zněla do rytmu našich stoupajících kroků. To bude v pořádku. Jsem tady. To bude v pořádku. Jsem tady. To bude v pořádku.

Otevřené dveře do bytu, zaváhám. Před očima mám její obličej, nedá se odbýt: Vezmi si tašku, zabal si něco na převlečení, kartáček a doklady. A běž rovnou na policii. Slyšela jsem, co na tebe řval. Vyhrožoval ti. To je trestný. Musíš to nahlásit. Co ti ještě provedl? Zmlátil tě?

O tom, že mi slovo *zmlátit* vůbec nešlo dohromady s Yannickem a se mnou, že mi připadalo nevhodné, jako bych snad byla jedna z těch žen s monoklem a nateklým rtem, které shlížejí z plakátů linky bezpečí, neříkám nic.

Jak jsem zavrtěla hlavou, jak mě popadla za ramena, jako by se mnou chtěla zatřást. Křičela jsi přece o pomoc! Docela potichu jsem připustila, že mě škrtil. Stiskla mě pevněji. Tohle si nesmíš nechat líbit, řekla a věnovala mi výmluvný pohled. Musíš to nahlásit. Oči jí trochu změkly. Možná věděla, o čem mluvím.

Pod jejím dohledem jsem si sbalila tašku. Když mi bylo dvanáct, odstranili mi mandle, tehdy jsem byla v nemocnici poprvé a naposled. Netušila jsem, co mě čeká, operace, bolesti, jak dlouho to potrvá, jestli se něco nezvrtne a nebudu muset zůstat dýl. Věci, které jsem si tehdy brala s sebou, jsem vybírala pečlivě, jen ony mi měly dělat společnost, jediné pojičko s domovem ve velké cizí nemocnici.

Stejně jsem si balila i teď.

Přitom jsem neměla ponětí, kam že si balím. Sbalila jsem si tedy něco na chladný vítr, který foukal po ránu, i na sluníčko, které ještě vykouklo občas odpoledne. Sbalila jsem si na čím dál chladnější podzim i na poslední teplé dny.

Když jsem si všechny ty věci skládala do sportovní tašky, trochu jsem se uklidnila. Byly to moje věci, které mi nikdo nemůže vzít. Může mě chytit kolem krku, praštit mě do břicha, vzít mi veškerou důstojnost, ale nevezme mi

moje ponožky z ovčí vlny,
můj bavlněný svetr,
moji bílou flanelovou košili,
moje oblíbené džíny,
moje neprůhledné punčocháče s lykrou,
moje běžecké legíny,
moji běžeckou bundu,
moji růžovou sportovní podprsenku,
moje saténové tričko na spaní,
moje černé minišaty, které jsem už roky neměla
na sobě, památeční,
moje troje světle modré kalhotky,
můj čtverečkovaný sešit.

Nevěděla jsem, jak dlouho a kde vlastně budu, to mi ta běžkyně neřekla. Jen mi přikázala, ať si sbalím.

Tak jsem si vzala troje kalhotky, protože trojka je hezké číslo, do třetice všeho dobrého, troje kalhotky jako na prodloužený víkend, to mi připadalo dostatečné. Kartáček a kosmetickou taštičku jsem měla v koupelně. Peněženku z nákupní tašky v kuchyni mi přinesla běžkyně, když jsem ji o to poprosila.

Když jsme scházely po schodech, provázela nás ozvěna našich kroků. Žena, která na mě dohlížela, mě tiskla k sobě. Tričko jí už mezitím uschlo. Poprosila mě o mobil, podala jsem jí ho, ona do něj vyfukala svoje číslo a vrátila mi ho zpátky.

Musím běžet, řekla, mrzí mě to. Máš komu zavolat? A dodala: To zvládneš.

Přikývla jsem, moc jsem to ale nechápala.

Nechápala jsem to, dokud se nerozběhla ulicí, nechápala jsem to, dokud mi nezmizela z dohledu, nechápala jsem to, dokud jsem tam nezůstala sama, s narvanou sportovní taškou, jejíž popruh se mi zařezával do ramene. To zvládneš. Myslela tím, že to zvládnou sama, ne my, ale já, já sama, já a moje taška s mými věci. Já sama mám jít na policii. Předě mnou se rozprostíralo náměstí a já udělala první krok.

Ztratila jsem nit. Policista se na mě podívá, sundá ruce z klávesnice a sepne je.

Vyhrabu se z přívalu vzpomínek, snažím se zůstat v přítomném okamžiku, mít jasnou hlavu.

Nevím už, u čeho jsem skončila.

Snaží se mi pomoci, navést mě.

Říkáte tedy, že váš přítel přišel do kuchyně a pohádali jste se. Je to tak?

Přikývnu.

Pak vám položil ruce na krk a začal vás škrtit. Je to tak?

Přikývnu.

A pak jste ho udeřila tou pepřenkou do hlavy. Sedí to?

Zní to divně. Jako bych ho praštila úmyslně. Jenže já ho ze sebe potřebovala setřást, potřebovala jsem dosáhnout toho, aby mě přestal škrtit. To bych teď měla říct nahlas, ale nemám na to sílu. Tak jen přikývnu.

Odkáže si. Zdá se mi to, nebo má v očích náznak lítosti?

Venku se už setmělo. Jdu pomalu po ulici. Odcházím z policejní stanice.

Komu mám teď zavolat? Ke komu teď můžu jít? K Anně? K Linh? Umím si představit, jak by se na mě Anna dívala svýma velkýma očima, které nikdy neviděly nic horšího než televizní kriminálku.

Panebože. Řekla by. Panebože. To je strašný. A možná by jí po těch růžových tvářích stékaly slzy a ani by se jí přitom nerozmazala tvářenka, protože ty její ztracené tváře jsou vždycky růžový, aniž by si je musela líčit. Panebože. Vydechla by znova. A pak by jen bezmocně pohlédla na Linh.

A Linh by nejspíš nejdřív neřekla vůbec nic. Chytila by mě za ruku a podívala se na mě děsivě ustaraným pohledem. Tak ustaraným, že bych to nevydržela. V tu chvíli by se ze mě stala oběť.

Pouliční lampa osvětluje měkkým, vlídným světlem první spadané listy jinanů. Jsou krásné, ještě zelené, jen na špičkách žluté. Všechny listy mají stejný tvar. Zhloboka se nadechnu. Není cítit nic než chladný vzduch. Ten strom je samčí.

Jediný samičí strom dokáže zasvinit celou ulici! řekl mi kdysi Yannick a ukázal nahoru. Byl podzim a já si před obličejem přidržovala šálu. Ulicí se nesl nasládlý pach rozkladu, tak silný, že se mi zvedal žaludek. Podívej, tady je, ta jedna, co všechno otráví. Podívala jsem se, kam ukazuje. Mezi vějířovitými listy rostly malé oranžové kuličky. Jejich slupka vypadala tak křehce, že by praskla při sebemenším dotyku. Pozná se to bohužel až po dvaceti letech, jestli je strom samičí a začne plodit. Znechuceně se zašklebil a prsty si stiskl nos. Určitě ji pokácí, dělají to tak vždycky, tohle by nikdo dlouho nesnesl.

Zírám na listy jinanu. Džínová bunda je příliš tenká, naskakuje mi pod ní husí kůže. Jako kdysi, pomyslím si, jako kdysi, a v hlavě mi zní Shellyin hlas: Oblíkám se jak coura a pak je mi zima. Ten hlas jsem už dlouho neslyšela. Prsty nahmatám v kapse mobil, odemknu ho. Na

displeji zmeškaný hovor od Yannicka, projíždím seznam kontaktů a jeden vyberu. Třikrát to zazvoní. Ano? ozve se jeho ustaraný a trochu překvapený hlas, jako vždycky, když zavolám. Jako by jen čekal, až se něco stane.

Jello, co se děje? Jsi v pořádku?

Snažím se znít bezstarostně.

Tati, můžu přijet domů?

Ta bezstarostnost mi úplně nevyšla. Slyším, jak vydechne, představuju si, jak si pomalu sedá.

Vždycky můžeš přijet domů. Nemusíš se přece ptát.

Zafouká větřík, vzduchem proletí pár listů jinanu.

Kde jsi? Vyzvednu tě.

DEN DRUHÝ

Slyším, jak táta přechází po chodbě sem a tam, jako vždycky, když telefonuje. Jako by zapomněl, že pevná linka už dávno nemá šňůru. Snaží se mluvit tiše, ale nikdy neuměl šeptat a dveře jsou beztak jako z papíru. Nechci nic slyšet, nechci vědět, jak všechno vykládá mámě. Zacpávám si uši svým starým polštářkem a nořím se hlouběji do proleželé matrace. Od chvíle, co jsem se odstěhovala, se můj pokoj skoro nezměnil. Na zdech pořád visí černobílé fotky hubených žen s cigaretou a zasněným výrazem, pastelové svíčky pořád ladí se starorůžovým povlečením. Kolikrát jsem tátu vybízela, ať můj pokoj konečně předělá, vyklidí ho, udělá si z něj něco svého, třeba dílnu. Vždycky jen mávl rukou a usmál se, jako by věděl, že se jednou vrátím. Jednou, až narazím hlavou přímo do zdi.

Když jsme se z vesnice přestěhovali do města, bylo mi pět a naši to celé snášeli každý po svém, ale oba špatně. Táta neustále bručel, máma se jeho bručení snažila přehlušit svým přehnaně veselým výskáním, jako by potřebovala přesvědčit nejen nás, ale i sebe.

Jééé! Podívej, jak se nádherně zelená vnitroblok, a koukej, dokonce houpací koník! Tady si Jellinka krásně vyhraje!

Brum, brum.

Jééé! To je ale roztomilý pokojíček, vid', Jellinko? Takový útulný! Tady se budou stavět skrýše jedna báseň!

Brum, brum.

Jééé! Podívej, takových milých sousedů! To je něco, vid', Jellinko? Tady bude legrace, tolik lidí!

Táta jen tiše zabručel: Všichni by odsud nejradši vypadli.

Máma dělala, že ho neslyší.

Zařizovali jsme si nový domov.

Zvykali jsme si na nový směr. Kupředu.

Já se ale pořád ohlížela zpátky.

Chybělo mi všechno, nic nedokázalo nahradit starý život. Chyběly mi ostatní děti, les, naše skrýše v uschlých stromech. Chyběla mi pole, neustálé pobíhání. Chyběl mi řezníkův pojízdný krám, který projížděl vesnicí a u kterého jsme si kupovali špekáčky a můj medvídkový salám. Chyběly mi neděle, kdy máma pekla koláče a táta kutil kolem domu. Chybělo mi vrzání druhého schodu, když jsme šli nahoru k babičce.

Babička ve své květované zástěře, která se mnou sbírala brambory a šeptem mi vyprávěla děsivé příběhy o válce, o hladu, o svojí první lásce, Ernstovi, který se utopil v řece.

Ze všeho nejvíc mi chyběla právě ona.

Babička se s ostatními přestěhovala do jiné vesnice. Málem si s sebou vzala i vlastní vchodové dveře s barevnou vitráží uprostřed.

Tohle sklo odlil vlastnoručně tvůj děda. Ty dveře jdou se mnou!

Křičela na dělníky, ať jsou opatrní, ale její křik jednoho z nich vylekal, šlápl na schod u verandy, zakopl. Ozvalo se řinčení skla. Modré a červené střepy se rozsypaly po zemi, stříšku před domem osvětlily zespod modré a červené odlesky. Babička si klekla a začala plakat. Já stála vedle ní.

Není to tak špatný, babi.

Ale ani hezký, vzlykala. Slzy jí stékaly po vrásčitých tvářích na zástěru, klouzaly po dederonu a na betonových dlaždicích po nich zůstávaly tmavé skvrny. Nikdy předtím jsem svou babičku se silnýma rukama neviděla plakat. Pak se rozbilo sklo a ona nebyla k utišení. Plakala pro půdu, suchou a písčitou, ze které si toho tolik vyvzdorovala. Třeba růžové keře, které rostly u domu. Plakala pro břízu, která vyrostla spolu s ní. Pro osamocený buk u okna do ložnice, jehož bukvice bubnovaly rok co rok od září do října na plechovou střechu kůlny. Plakala pro svou lužickosrbskou vesnici, v jejíchž ulicích slavila *zapust* a na jejíchž dvorech se o masopustu tancovalo mezi klobásami, pivem a dechovkou. Na tradiční chytání kohouta na poli splétala věnce z dubových větviček.

Můj táta se chtěl taky přestěhovat. Ve druhé vesnici se naskytla levná parcela, konečně něco vlastního.

Máma ale řekla ne. Měla radost, už dávno chtěla pryč z vesnice, pryč od tchyně, která se odmítala hnout od svého syna a neustále ho ovlivňovala. Už ji nebavilo péct koláč jen proto, že je neděle, měla už dost té dusivé pospolitosti navzdory širým polím, která vesnici obklopovala. Pořád jen klobása, pivo, dechovka. Když nakonec vesnice boj o záchranu prohrála a měla jít k zemi, máma si prý oddechla. Ucítila svou šanci začít nový, moderní život.

Jenže táta do její radostné vize nového začátku příliš nezapadal. Většinu času seděl na gauči a zíral z okna, na uších sluchátka s dlouhým kabelem, protože máma už nedokázala snášet ty smutné klasické balady, které se táhly v pomalých mollových tóninách, když teď její vlastní život zněl jako durové crescendo. Když jsem si k tátovi přisedla, zmáčkl na walkmanu pauzu, pohlídl mě po hlavě a pořád opakoval ty samé věty, jen v jiném pořadí. Tady člověk snadno narazí. Kdybychom si tak mohli postavit vlastní dům. Babička. Je to všechno naše vina. Tahle paneláková díra. Proč máma s tím stěhováním tak spěchala. Neměli jsme babičku nechávat samotnou. A tahle bytovka. Člověk si tady stejně jen...

Proboha! lomila máma rukama.

Proboha! Vždyť je to nový začátek, úplně od znova! Ta nová vesnice by byla jak včerejší guláš, jako ta stará, šizená náhražka. To už radši úplně od začátku! Než se nadějem, půjde Jelluška příští rok do školy, do první třídy, tady ve městě bude mít Jelluška mnohem víc možností! Ve městě! Tady to přece žije!

Brum brum.

Já o žádný ty pitomý možnosti nestála, klidně bych vstávala i v pět ráno, abych stihla autobus do školy ve vedlejší vesnici. Cokoli by bylo lepší než žít takhle daleko od všeho, co jsem znala. Cokoli lepší než život s tímhle smutným tátou, než život bez babičky. Ale mě se nikdo neptal.

Čas plynul.

Nemohli jsme si vyskakovat, jak máma vždycky říkala.

Nakonec začala být naše paneláková díra těsná i jí, i město jí bylo těsné, přesun z vesnice na maloměsto už jí nestačil, chtěla víc. Vnitroblok jí lezl na nervy, houpací koník na pískovišti jí připadal příliš opuštěný, sousedi si jí pod oknem tak akorát stěžovali. Taková bezútěšnost, začala říkat. Panebože, taková bezútěšnost.

Chtěla pryč z té úporné periferie, dodělat si nějaké kurzy, možná se dostat k divadlu, do Berlína, a tam prý konečně, tam už určitě, tam teprve začne ten pravý život.

Táta se té myšlence vzpíral, nechtěl se nechat znovu přesadit. Já se vzpírala s ním. Každá změna je k horšímu, to mě naučilo poslední stěhování. A zatímco se naši doma hádali, umřela babička.

Když pak máma stála se sbalenými kufry v předsíni, s očima plnými slz, ještě jednou se ke mně sklonila, objala mě, prosila, ať jdu s ní, zůstala jsem jen strnule stát, snažila jsem se moc nenasávat její mateřskou

vůni, protože kdybych se jí nadechla, přišel by smutek a smutná jsem být nemohla. Kdybych ucítila smutek, možná bych nakonec odešla s ní a táta by zůstal sám. Úplně sám. A pak už by možná ani nebrumlal.

Jezdila jsem za mámou do Berlína pravidelně. Návštěvy u ní byly únikem z ticha domova, od svíčky před babiččinou fotkou. Chodívaly jsme spolu do kulturního centra Friedrichstadt-Palast, třpytivé kostýmy a dunící hudba, brávala mě i do divadla, kde vypomáhala. Mohla jsem si zkoušet masky, namalovala mi nový obličej. Leskla se: napůl třpytky, napůl pot, jemná vrstva na čele. Bez práce nejsou koláče, zašeptala mi do ucha, než naskočila na metro a vyrazila do své skutečné práce, na noční do nemocnice. Když mi bylo osm, stála jsem s ní na silvestra u Braniborské brány. Všude kolem davy lidí, nebe jako ve dne, všichni jásali, celá noc se třpytila. Každý další rok mě pak zklamal, už to nikdy nebylo tak velkolepé jako tenkrát. Až mnohem později mi došlo, že se tenkrát slavil přelom tisíciletí.

Na nebi pár mraků, na plácku mezi domy ani noha, houpací koník na pískovišti kouká do země. Počítám příčky prádelního sušáku vedle něj, jen abych nemusela myslet na policejní stanici. Abych nemusela myslet na to, jak jsem se bála, že mi policista neuvěří. Že mi neuvěří, jak moc jsem se bála, jak jsem si pořád dokola říkala: Teď umřu. Prosím, prosím ne. Já nechci umřít.

Ted' musím umřít. Ne. Prosím ne. Slzy mi při výpovědi došly, jako by moje tělo v tu chvíli umělo jenom jedno: buď plakat, nebo mluvit. A já se lekla, když mi došlo, že už nepláču, a najednou jsem sama ztrácela jistotu, jestli to opravdu bylo tak hrozné, jestli Yannick opravdu tak silně tlačil, jestli moje panika byla oprávněná. Ten policajt se totiž pořád dokola vyptával jenom na tu podělanou pepřenku. Na nic ostatního se tak do detailu neptal, ani na škrcení, ani na Yannickovo „zabiju tě“, zajímala ho pepřenka. V jakém úhlu jsem ji držela, kde přesně jsem stála, že jsem se k ní tak rychle dostala, kdy mě napadlo použít ji jako *zbraň*. Jestli Yannick krvácel, jak silně jsem ho udeřila. A já ztuhla a nedokázala pořádně mluvit, začala jsem koktat, koktala jsem a vysvětlovala mu, že jsem se pepřenkou ohnala jen proto, aby mě pustil, ne abych mu ublížila.

A on se mě zeptal, jak jsem odhadla, co je dost, ale ne příliš.

Už to nemůžu vydržet, zabořím obličej do polštáře. Kašlu na toho policajta. Na to, jak se na mě díval. Jako by o mně už všechno věděl a vlastně mi ani nemusel klást otázky.

Paní Nowaková. Policista si povzdechl a přejel si rukou po čele.

Paní Nowaková. Musím vám bohužel sdělit, že kro-
mě trestního oznámení na vašeho partnera musíme za-
hájit šetření i proti vám. Kvůli ublížení na zdraví. Mrzí
mě to, takhle to prostě chodí, já s tím nic nenadělám.

Potřetí je ze mě myš, myš v pasti, hloupá chycená myš.

Polštář pořád voní po mém starém spreji na bolest hlavy. Nejspíš už ho roky nikdo nepral. Hodím ho k nohám postele a vyskočím z ní. Úzkostně se podívám do zaprášeného zrcadla na psacím stole, jestli tam ještě jsou. Důkazy, které mě ujistí, že se to opravdu stalo. Že jsem si to nevymyslela, nepřehnal to. V odraze zahlédnu drobné škrábance na krku, včera ještě červené, dneska namodralé. Titěrné tečky na víčkách, pod očima. Tmavě červené a fialové. U stolu se sesunu k zemi. Polknu a polknutí zabolí. Na to se mě ten policajt neptal. Na krk se mi ani nepodíval. Dopotácím se zpátky do postele. Odemknu telefon. Dva zmeškané hovory od Yannicka. Zprávy. Všechno ignoruju. Otevřu foťák. Namírím ho na sebe. Zavřu oči. A zmáčknu spoušť.

Z chodby ke mně tlumeně doléhá tátův hlas.

Ne, žádný doktor, žádné vyšetření, nic.

Ona si to takhle taky nepředstavovala.

Všechno jsem si to představovala jinak: s Yannickem bychom žili v našem krásném světlém bytě, všude samé rostliny, zdravá, sytá zeleň. Z balkonu by neustále voněla máta, kamarádili bychom se s dalšími páry, chodily by k nám na *dinner parties*, říkali bychom *dinner parties*, ne *večeře*. Brunch, dinner parties, jako bychom tak mluvili odjakživa. Dospělý vztah. Vařila

bych s přítelem v kuchyni při sklence vína lasagne, s citronovým pepřem. Tváře by nám zčervenaly od rozpálených plotýnek, od vína a od našich vzrušených, možná i filozofických debat. Takové to mohlo, mělo být. *Konec.*

Místo toho teď ležím ve svém starém pokojičku, s nateklým krkem a pocitem odcizení. Všechno je v háji, žádná pitomá máta, žádný lasagne.

Dívám se na vlastní ruce, otáčím je ve vzduchu, zkoumám svoje prsty. Ruce, které kdysi zařizovaly a přerovnávaly tenhle pokoj. Na prostředníčku úzký zlatý prstýnek, narozeninový dárek od Yannicka. Zapilované nehty s lesklým bezbarvým lakem. Prsty, které bývaly neustále špinavé, když jsme ještě bydleli na vesnici. Ať jsem je drhla kartáčkem sebevíc, nikdy se mi je nepodařilo úplně vyčistit. Ve městě se poprvé setkaly s lakem na nehty, dětsky modrým a nešikovně naneseným, který jsem si pak po kouskách odloupávala a nehty zůstávaly dlouhé týdny odrbané jako po boji. Později se z nich staly drápy, nechávala jsem je růst, stejně jako vlasy, obojí jsem si barvila: vlasy na platinovo, nehty na růžovo, vypilované do špičky a ozdobené kamínky.

Břicho se mi svírá, křeče cítím od zad, ale vycházejí z podbřišku. Menstruace přišla dřív, antikoncepční kroužek mám pořád zavedený. Do prdele. Ne, vlastně je to dobře. Aspoň nejsem ještě ke všemu těhotná, to už

by byla skoro telenovela. *Přiškrčená a těhotná zpátky ve svém starém dětském pokoji – co si teď počne?*

Objímám sebe samu, ruku přes rameno. Dech se mi zrychluje, snažím se ho uklidnit. Nedaří se. Hlavou se mi honí tisíce myšlenek, co bude dál, co musím zařídit, co bude s bytem, příští týden začíná další semestr, musím se připravit, musím do práce, co řeknu kamarádkám, co bude s tím trestním oznámením, jak to vyřeším s Yannickem, co teď Yannick asi dělá, je po všem? Motá se mi hlava. Donutím se posadit vzpřímeně, zarývám prsty do matrace, snažím se nadechnout a napočítat do tří. Vydechnout a napočítat do pěti. Dobře, Jello. A ještě jednou. Vedle postele mám tašku, v ní zápisník, tužka se mi v ruce trochu třese, když píšu:

Úkoly: 1. Koupit intimky a vložky

Venku mrholí. Do drogerie jdu se skloněnou hlavou, počítám dlažební kostky pod holínkami, které mi pořád ještě sedí. Velikost 37 ½. Od patnácti mám nohy naprosto průměrné ženy. Jen prostředníček trochu delší, než je obvyklé. V obchodě je teplo, světlo měkké, regály s make-upem a krémy se lákavě blyští. Můj odraz v zrcadle už tolik ne. Vlasy u kořínků mastné, stažené šeríkovou gumičkou do drdolu. Na volných pramenech ulpěly kapky deště. Šátek kolem krku sice vypadá jako hedvábný, ale je z polyesteru, oči zarudlé, rty bledé. Pleť šedá, na ní ty tečky. Na chvíli mám

chuť to všechno přetřít růžovou tvářenkou, lesklými stíny, nanést trochu suchého šamponu, udělat ze sebe člověka. Nedokážu se ale donutit upravit se, jako by se nic nestalo, jako by se svět nezhroutil. Takže jen intimky a vložky.

Zaplatím, nastrkám si růžové balíčky do kapes bundy, a když zvednu hlavu, uvidím ji, jak vystupuje z auta, jednou rukou zabouchne dveře, druhou rozevře průhledný deštník. Valentinin dlouhý, rovný cop se pohupuje ze strany na stranu, bílá prošívaná vesta září, všechno na ní pořád působí čistě a dokonale. Otočím se v půlce pohybu, jako by mi šlo o život, a v duchu se modlím, aby mě neviděla takhle zuboženou, vydám se domů oklikou přes park. Nebe je šedé, přeju si, aby bylo ještě šedší. Buky mají pořád zelené, silné listy, přeju si, aby už opadaly.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Nejkrásnější verze .
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.